

Kırılğan Yüreğin Sessiz Vedası

– AliHaydar · 04 Ağustos 2025

Kasabanın kalabalık caddelerinden birinde, her zaman gülen yüzüyle tanınan genç bir kadın vardı, Serpil. Çocukluğunda geçirdiği talihsiz bir hastalık sonucu tekerlekli sandalyeye bağlı yaşamını sürdürmesine rağmen, Serpil'in içindeki yaşama sevinci sönmemişti. Gözlerinin içi daima ıslık ıslık parlar, her sabah balkondaki çiçeklerini sularken mırıldandığı şarkılarla mahalleye ve çevresindeki insanlara neşe saçardı. En büyük hayali, yazar olmaktı. Her gece, küçük defterine hayallerini, umutlarını, bazen de yaşadığı zorlukları yazardı. Bu defter, onun en yakın sırdaşıydı.

Serpil, ailesinin sevgi dolu desteğiyle hayata sıkıca tutunuyordu. Annesi, babası ve abları, onun her zaman yanında, en büyük motivasyon kaynakları olmuştu. Ta ki babasının işleri ters gitmeye başlayana dek. Borçluların kapıya dayanması ve babanın omuzlarındaki yükün artmasıyla birlikte evin içindeki neşe yavaş yavaş çekilmeye başlamıştı. Babanın yüzündeki gülümseme silinmiş, yerine gerginlik ve öfke çökmüştü.

Serpil'in babası, her geçen gün daha da içine kapanıyor, ailesiyle olan iletişimi azalıyordu. İş yerinden eve geldiğinde yüzünde gergin bir ifadeyle oturur, akşam yemeklerinde bile sessizliğini korurdu. Annesi ve abları, bu duruma bir çare bulmaya çalışıyor, babalarının dikkatini dağıtmak için konuşmaya, gülmeye çabalıyorlardı. Ancak her girişimleri, babanın derin bir iç çekişi veya kısa, sert bir yanıtıyla son buluyordu.

O akşam yemeğinde durum farklıydı. Sofraya oturduğunda, baba sessizliğini bozarak, "Yine alacaklılar geldi bugün. Ne yapacağımı bilmiyorum artık," dedi. Annesi, "Canım, merak etme, birlikte aşarız bu durumu," diyerek destek olmaya çalıştı. Ancak babanın gözünde biriken öfke, bu sözlerle daha da alevlendi. "Kolay söylemek! Sen ne anlarsın ki! Bu eve her gün para girmesi gerekiyor, ben artık nasıl

sağlayacağımı bilmiyorum!" diye sertçe çıktı. Serpil, babasının bu haline üzülererek, "Baba, lütfen sakin ol, halledeceğiz," diye fısıldadı.

İşte tam bu noktada, babanın gözü Serpil'in oturduğu tekerlekli sandalyeye takıldı. İçindeki birikmiş tüm öfke ve çaresizlik, yanlış bir hedefe yöneldi. Sanki tüm sorunların kaynağı buymuş gibi, Serpil'in sözlerini duymazdan gelerek, "Keşke daha az yük olsaydın! Zaten başımızda bin türlü dert varken, bir de sen... Evden dışarı bile çıkamıyorsun, ne işe yararsın ki!" diye bağırdı. Annesi ve ablası şaşkınlık içinde sessizliğe bürünmüşlerdi.

Bu sözler, Serpil'in kalbine bir bıçak gibi saplandı. O ana dek hayatının en büyük dayanağı sandığı babasının gözünde bir yük olduğunu anlamıştı. Annesi ve ablası bu beklenmedik ve acımasız çıkış karşısında şaşkınlık içinde sessizliğe bürünmüşlerdi. Serpil, elindeki defteri yavaşça masaya bıraktı ve gözleri doldu. Konuşmaya çalıştığı an, tüm sesler boğazında düğümlenmişti.

Sonraki günler, Serpil için bir işkenceye dönüştü. Babası her geçen gün daha acımasızlaşıyor, sözleriyle Serpil'in kırılğan ruhunu paramparça ediyordu. "Ne yazıp duruyorsun ki? Kim okuyacak engelli bir kızın saçmalıklarını? Kendine gel, gerçek hayata dön!" sözleri, kaleminin ucundaki tüm mürekkebi kurutuyordu. Annesi ve ablası çaresizdi. Babalarıyla aralarındaki gerginlik, onları da içten içe kemiriyordu. Serpil'in yaşadığı acıya şahit olsalar da babalarına karşı duracak güçleri yoktu.

Serpil, defterini açtı. Artık yazacak hiçbir şeyi yoktu. Umutları, hayalleri, yaşama sevinci... hepsi birer birer ellerinden alınmıştı. Babasının sözleri, onun hayat damarlarını kesmişti. Gözlerindeki ışık tamamen sönmüş, mırıldandığı şarkılar susmuştu. O, artık sadece bir gölgeden ibaretti.

Bir gece, herkes uyurken, Serpil sessizce balkona çıktı. Kasabanın ışıkları uzaktan pırl pırl parlıyordu, ama Serpil'in dünyası zifiri karanlıktı. O ana kadar sınıksız tutunduğu yaşama, şimdi anlam veremiyordu. Kalbindeki son umut kırıntısı da babasının sözleriyle yok olup gitmişti. Gözlerinden süzülen yaşlar arasında gökyüzünde parlayan yıldızlara son kez bakarak usulca kendini boşluğa bıraktı.

Ertesi sabah, Serpil'in cansız bedeni bulundu. Küçük defteri ise yatağının başucunda, son satırları boş kalmış bir şekilde duruyordu. Ailesi yıkılmıştı. Babası, ne yaptığını anlamış gibi, dizlerinin üstüne çöküp hıçkırıklara boğuldu. Annesi ve ablası, Serpil'in gidişiyle birlikte, kendi içlerindeki sessiz çılgınlıkların da yükseldiğini fark ettiler.

Serpil'in intiharı, kasabada büyük yankı uyandırdı. Herkes, genç ve engelli bir kadının bu kadar büyük bir yaşama sevinciyle nasıl bu hale geldiğini sorguladı. Serpil'in bedensel engeli vardı, ama asıl darbeyi ruhuna vuranlar, en yakınındaki insanlar olmuştu.

Bir insanın canına kastetmekle, onun yaşama sevincini ve umutlarını elinden almak arasında ince bir çizgi vardır. Bu çizgiyi geçenler, belki doğrudan cinayet işlememiş olurlar, ama bir ruhu adım adım ölüme sürükleyerek, ruhen katil olurlar. Serpil'in durumu, aile içinde söylenen yıkıcı sözlerin, görmezden gelinen duygusal şiddetin ve kaybedilen empati ve sevginin ne denli ölümcül sonuçlar doğurabileceğinin acı bir örneğiydi. Onlar, Serpil'i bedensel olarak değil, ruhsal olarak öldürmüşlerdi. Ve bu, belki de en ağır cinayetti.